

Bősze Rozália

1929–2018

Rozika (néni) 1929 októberében született a Fertődhez közeli Nyárosmajorban. Édesapja, szegény sora ellenére, művelt, olvasott ember volt. Iskolai tanulmányait a süttöri zárdaiskolában kezdte. 1942-től a zárdaiskolát vezető Isteni Megváltó Leányai nővéreknél dolgozott Sopronban, mivel az oktatást kerti- és házimunkával kellett viszonoznia, csak így tanulhatott magánúton. Középiskolai tanulmányait a szintén a Rend által működtetett Tanítóképzőben kezdte. 1948 végén államosították az iskolát. Osztálytársaihoz hasonlóan ő is fegyelmet kapott, mert nem vett részt az április 4-i felvonuláson. „Tanulmányait megszakította” – áll bizonyítványában. A hátralévő másfél tanévet az apácarend által illegálisan folytatott oktatásban teljesítette. Az írásbeli vizsgák után, a szóbelik előtt, 1950. június 19-én felozslatták a rendet, ahol már novícia volt.

A kényszerű kenyérkereset éveit alatt az ápolónőképző iskola elvégzését tűzte ki célul. Székesfehérváron nyílt erre lehetősége. Jeles érettségi után Mórra irányították kötelező szakmai gyakorlatra. A Móri Kórház ekkor nyílt meg. Hamar a kórház vezető főnövére lett, és nyugdíjba vonulásáig állhatatosan élt-halt a kórházért. Ennek elismerése gyanánt kapta meg az Egészségügy Kiváló Dolgozója kitüntetését. Ezt követően sem télenkedett: a móri plébánián megszervezte és sokáig irányította a karitászcsoportot. Közben 1973-ban magához vette özvegyen maradt beteg húga két kislányát. Felnevelte őket, diplomát adott a kezükbe, anyjuk helyett anyjukként szerette őket.

A temetésen elhangzott búcsúztatóját Száraz László atya így kezdte: „Amikor életünk lezárul, üzenetként válik azok számára, akik ismertek bennünket. Ha egy ember élete az evangéliumot hordozta, bátran beszélhetünk róla is.”

Próbálok megfogalmazni, hogy számomra mit hordoz ez a mondat. Közel 60 évig nagynéniként, keresztmamaként, sok évig főnökmeként, később közösségi testvéremként kísért életutamon, volt jelen életem mérföldköveinél. 1976-ban kerültem közvetlen közelébe Mórton, ahol a kórházban dolgoztam laborosként. Úgy érzem, távolságtartó közelségbe kerültem vele. Hiányozni fog ölelése, ahogyan bal karját gyengéden a kezemre téve, jobb karjával erősen megfogta a vállam. Ebben az ölelésben benne volt a gyengéd és a megtartó szeretet is. Nagyon szigorú, és következetes, tudatos volt minden dolgában. Rozika nővérként nagy tiszteletet vívott ki magának, főnövérként sem csak feladatokat osztott, hanem ő maga is példát mutatott tevékeny részvételével. A beteg emberek lelkületére különös gondot fordított. Egész életét kitöltötte az emberek szolgálata. Életfeladatának tartotta, hogy életén és szavain keresztül másoknak is megmutassa Mennyei Atyánk szeretetét. Folyamatosan kereste, olykor keserves kínlódások árán, hogyan juthat előbbre a jézusi úton.

1977-ben új káplán került Mórra. Felfigyelt beszédeire, amelyek középpontjában az elkötelezett Jézuskövetés és a közösség fontossága állt. Rozika néni hagyománytisztelte mellett nyitott volt az új megközelítésekre is. Nagy megtartó erőt jelentett számára a napi szentírásolvasás, valamint igényesen kiválasztott lelkivezetői. Útkeresésében az említett káplán mellett akkori lelki vezetője, Legányi Norbert atya segítette, aki egy régi mondásra hívta fel figyelmét: „Az engedelmesek tartják fent az egyházat, de az engedetlenkedők viszik előre.” Így talált testvéreket 1982-től Bokor egyik közösségében, amelyet Vadas Éva néni vezetett, s amelyhez mindvégig hű maradt. Ekkor Gyurka bácsit

„Ha emlegettek, köztetek leszek,
Ha imádkoztok, veletek vagyok,
Ha rám gondoltok, mosolyogjatok,
Emlémem így áldás lesz rajtatok!”

választotta lelki vezetőjének. Házias fiatalokból hamarosan maga is létrehozta Mórton a maga közösségét (KIO-csoport), sőt egy idősebbekből álló közösséget is (ÓTYE-brigád – ő nevezte így). Ameddig egészsége engedte, mindkettőt egyben tartotta, táplálta. S mivel a tanulás soha nem okozott neki gondot, közel 60 évesen beiratkozott a Levelező Teológiára is. Otthona szentély, megáldott hely volt, már csak lakója okán is. De azért is, mert annyi közösségi találkozóhoz volt a helyszíne, továbbá Éva néni és közössége emlékeit is őrzi, Havasy Gyuszi bácsi és Butsy Lajcsi lelki vezetőit is rendszeresen itt kaptak lelki megerősítést.

Mindenkor a tiszta beszéd híve volt, ezt irtalmas szeretettel gyakorolta. Sokszor került nehéz helyzetbe, ilyenkor többször hallottam tőle „Szentlélek Isten, jöjj segítségemre!” – s ez részéről nem volt üres frázis. Öntudatosan, a jó úton járás biztonságával volt alázatos. „A legjobb tudásom szerint” és „emberi számítások szerint” vállalta a feladatokat és a határidőket. Mindenre és mindenkire rászánta a szükséges időt. Egyik csoportbeli testvére a „legfényesebb szívű” testvérenek nevezte. Tőle tanultam az „ellenfelebarát” kifejezést – azt nevezte így, aki nem törekedett a jóra. El tudta fogadni, sőt tisztelte is az olyan embert, aki lelkiismeretére hallgatva, megkínlódva, imádságos lelkülettel jutott el akár a számára elfogadhatatlan meggyőződéshez is.

Lelki naplóinak tanúsága szerint bensőséges, mély kapcsolatban állt az ő jóságos Istenével és szeretett Jézusával. Ez volt erőforrása a mindenáron való kitartáshoz és hűséghez. Hiteles, az evangélium szelleméhez méltó, példamutató életéért hálás szívvel mondunk köszönetet.

Bősze Edit